

Mist in mijn hoofd
Kim Crabeels

mist
in mijn
hoofd
kim
crabbe

www.lannoo.com
www.kimcrabeels.be

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2015
Cover en illustraties: Emma Thyssen
in samenwerking met M – Museum Leuven

D/2015/45/400
NUR 284
978 94 014 2959 7

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

It's been such a long, long time
Looks like I'd get you off my mind
Oh, but I can't
Just the thought of you
Turns my whole world misty blue
B. Montgomery, 1966

*voor Seppe, mijn matroos,
voor Finn, Lou en Magnus,
de mooiste visjes in de zee.
Hier ga ik voor anker.
Kim*

Elsa

Haar leven lang is Elsa bang geweest om zot te worden. Nu het ook echt zover is, vindt ze het niet eens zo erg.

Elsa doet zout bij haar koffie. Ze sopt koekjes in haar soep. Ze vergeet waar ze haar hoedendoos heeft gezet. Nochtans staat die al sinds jaar en dag op dezelfde plaats, op ooghoogte in de glazenkast. Elsa neemt restjes verf uit de bijkeuken en schildert pijlen dwars over de oude tegelvloer. Ze priemen zich een weg door haar huis, van de voordeur tot vlak voor de kast. Voortaan zal Elsa de hoedendoos altijd terug weten te vinden.

Eén keer ging de bel. Elsa deed in haar blootje open. De facteur schrok. Hij duwde haar hevig blozend een pensioenbrief in handen en verdween struikelend, maar snel.

Elsa riep hem na: ‘Wat is er in u gevaren? Is dat alles wat ge voor mij hebt?’

De bange wezel keek niet één keer om.

‘Ja maar, wacht! Hela! Hebt ge dan geen nieuws voor mij uit Engeland?’

Pas toen Elsa het kippenvel op haar borst gewaarwerd, kwam ze weer bij zinnen. Nu bloosde zij nog harder dan de facteur. Haar gelige, oude vel kleurde zachtroze. Dat was al lang geleden.

Een nieuwe maand kruipt voorbij. ’s Morgens vroeg kijkt Elsa van achter haar glasgordijntjes naar de schoolgaande jeugd. De kinderen

zwaaien soms. Elsa zwaait nooit terug. Maar zodra de school uit is, staat ze daar opnieuw.

‘Die ouwe heks is daar weer.’

Elsa hoort hen wel. Toch is ze blij om de kinderen te zien. Straks is het weer zomervakantie. Wat moet ze dan, met niets dan tijd?

Haar volgende pensioenbrief steekt onaangekondigd in de brievenbus.

Elsa is alweer wat meer alleen.

De black-outs brengen gelukkig rust. Elsa vergeet veel. Zo ook de eenzame nachten, de dagen die zich eindeloos aaneen lijken te rijgen. Ze glippen weg in de diepe, zwarte gaten van haar geest.

De mot zit in haar kop. In haar ooit zo blauwe ogen hangt mist. Hij bedekt Elsa’s droefheid als een dekentje. Een mens als zij kan zich toch niks beters wensen?

De zomer blijkt niet te stoppen. Hij komt en laat Elsa nog wat eenzamer achter. De zomer is als vanouds het ergst. Hij rijt oude wonden open.

Elsa’s hofje grenst aan een maisveld. Als de wind tegenzit, blaast hij warme, zoete lucht in haar gezicht. Dan prikken Elsa’s ogen. Ze staat te trillen op haar benen. Haar neusvleugels trekken zenuwachtig. Zo ruikt eenzaamheid, de geur die ze maar wat graag zou vergeten.

De halmen groeien snel. De boerderij aan de overkant zal gauw in al dat groen verdwijnen. Elsa kent het huis maar al te goed. Als jong meisje kwam ze er bijna dagelijks over de vloer. Lang voor de gemeente het opkocht en tot een rusthuis liet verbouwen. Een rusthuis...

‘Wie had dat kunnen denken, Yvonneke?’

Op de open plek midden in het veld ligt nog steeds de plas. Aan de rand van de zwemput is de oude linde ietwat scheefgezakt. Het is, of was, hun boom. Zijn kruin prijkt statig boven de mais-halmen uit. Elsa's herinneringen liggen verstrengeld tussen zijn wortels. Als wier waaieren ze over de bodem van de plas.

Elsa's hand schiet beverig naar haar boezem. Deze keer heeft ze wél haar keukenschort aan. Toch voelt ze kippenvel. Haar huid schuurt langs de bloemetjesstof als ze zich omdraait in de richting van haar huisje.

Ze laat het maisveld achter zich. Van ergens in het groen weerklinkt gelach. Een jong meisje dat giechelt. Jongensstemmen die opgewonden overslaan. Gespetter en geplons. Als in een ver verleden.

Ze zet er flink de pas in. Kon zij zelf maar in zo'n zwart gat verdwijnen.

Elsa schrikt van het geritsel in haar vingers.

'Och...'

Ze staart verwonderd naar het papiertje in haar hand: 'Niet vergeten...'

't Is waar ook. Ze heeft dat briefje zelf van de keukenmuur getrokken. Niet eens zo lang geleden. Dat ze dat zo snel toch weer vergeten is.

'Oud worden, het is een raar beest.'

Elsa geeft het briefje over aan de bries. De wind staat aan haar kant vandaag. Hij voert haar slinkende herinneringen het veld in.

'Merci', fluistert ze.

De wind zegt niks terug.

Diep in de mais schreeuwt het jonge geweld zich schor.